

**Ludbreg, hodočašće u Svetište Predragocene Krvi Kristove,
2.9.2017.**

1. čitanje: 2 Br 12, 1-8, 11-14
2. čitanje: Rim 8,28-32.35.37-39
3. evanđelje: Lk 9 11b-17

S velikom radošću prvo pozdravljam Vas cijenjeni subrate u biskupskoj službi monsignore Josipe Mrzljak, varaždinski biskupe ordinariju. Zahvaljujem Vam na pozivu da danas zajedno s Vama, ovdje u Ludbregu slavim ovo veličanstveno euharistijsko slavlje u čast Predragocene Krvi Kristove. Za mene osobno to je poseban Božji dar koji prožima prijateljstvo varaždinske i soboške biskupije.

Sa zahvalnošću pozdravljam i Vas monsignore Josipe Đurkan, cijenjeni gospodine župniče i rektore ovoga svetišta. Zahvaljujem Vam da (*me*) nas već godinama pozivate na ovo hodočašće u čast Predragocene Krvi Kristove. Pozdravljam također sve svećenike, đakone, redovnike i redovnice, bogoslove te predstavnike društvenoga i kulturnog života.

Draga braćo i sestre hodočasnici! Ovdje dolazite iz okolice, ali i iz daleka. Dolazite vjerujući da je Isus među nama na živ i stvaran način prisutan u presvetoj euharistiji. Susrećem vas, pozdravljam i blagoslivljam u Isusu Kristu!

Dok promatram ampulu s relikvijom Predragocene Krvi Gospodina našega Isusa Krista snažno me prožima poruke vjere: "To je Krv samoga Boga koji je neizmjereno svet, svemoguć i vječan. To je Krv s nebesa koja je dobila ljudske značajke po nebeskoj Majci Mariji. To je Krv koja je s križa kapala na zemlju.

To je krv koja u sebi ima vječni život. To je Krv koju svakodnevno možemo slaviti na našim oltarima i piti iz kaleža. To je Krv koja je prolivena za sve narode i za sve ljude. To je krv koja još uvijek teče s božjega prijestolja na nebesima da bi nas odžedala u Kristovoj ljubavi.

U toj presvetoj Krvi Krist nas je oprao od naših grijeha. U toj presvetoj Krvi nebesa se priklanjaju zemlji da bismo mi, uvijek više, postajali Božji.

Rijetki narodi imaju takvu relikviju Presvete i predragocene Krvi Gospodina našega Isusa Krista. Ovdašnji je narod od Boga bio izabran da pred tom dragocjenom svetinjom čuva i osnažuje vjeru. To je znak posebne Božje pažnje prema nama koji kroz život hodimo putom vjere.

Taj je put dug i naporan. Ali i neizbježan. Do Boga se ne dolazi drugim putovima. Izraelci su nakon oslobođanja iz egipatskog ropstva bili zabrinuti i na sve spremni. Nisu točno znali kuda idu jer nitko do njih nije bio u zemlji koju im je Bog obećao. Pred njima je bio put koji je tražio odgovore na mnoga pitanja, mnoge nejasnoće, nepredvidljive prepreke i sučeljavanja s neočekivanim opasnostima. Na putu iz ropstva morali su dozorijevati u zajednicu koja vjeruje.

Tako su tijekom četrdeset godina dozorijevali u jedinstven narod s kojim je Bog želio biti u najdubljem prijateljstvu. Put iz egipatskog ropstva Izraelci su započeli s pashalnim (*uskrsnim*) jaganjcem. Pripravili su ga po uputama koje im je Bog odredio.

Morali su ga blagovati - spremni za odlazak. Jagnjeća je krv za njih bila obrana pred smrću. Dovratak, odnosno kuća koja je bila obilježen tom krvlju bila je zaštićena pred istrebljenjem koje je zadesilo sve ostale stanovnike Egipta koje je faraon svojim suprotstavljanjem Bogu gurnuo u nesreću. Naime, svi provorođeni, od ljudi do životinja, su umrli. Dovratci njihovih kuća zapravo nisu bili obilježeni krvlju starozavjetnog jaganjca (*usp. 2 Br 12, 1-8. 11 - 14*). Ta je krv bila navještaj Kristove krvi.

Drama Izraelaca je drama naroda. Svaki se ljudska masa nađe pred odlukom: postati - ili ne postati narod. Kada masa postaje narod? Tada kada se odluči za život. Bez života nema naroda. Krv daje i oduzima život. Kad majke i očevi u svojoj krvi daruju život djeci, potomstvo takvih majki i očeva će živjeti kao narod. Narod koji prolijeva krv svoje djece, taj narod neće živjeti. Hrvatski je narod uvijek bio narod života. U svojem je životnom izražavanju očuvao istinu kršćanske vjere koju djeci, prije svih drugih, naviještaju majke i očevi.

Mnogi obiteljski domovi su još uvijek označeni s Krvlju novozavjetnoga jaganjca Krista koji narodu donosi vječni život. Majke, očevi i djeca koji se krijepe euharistijom, s tom Predragocijenom Krvlju, svoje domove pretvaraju u posvećen kraj nadasve ugodan Bogu. Ljudi iz posvećenih obiteljskih domova svjedoče o Bogu.

Kad sam prvi put vidio fotografiju gospođe Barbare Stepinac, majke blaženoga nadbiskupa kardinala Alojzija Stepinca, kako kod njegova

biskupskog posvećenja gleda dubokim pogledom, shvatio sam da taj pogled kao da već tada sluti veliko trpljenje vlastitog djeteta.

Pogled koji kao da otkriva slutnju da je u duši spoznavala da Krist poziva njenog Alojzija neka s njime uziđe na Kalvariju. Pogled koji sluti da će kao nadbiskup iz Kristova probodenog boka piti njegovu krv i vodu, da bi tako, kao pastir, snažio Crkvu u njezinim kušnjama. Tada sam, gledajući njezinu sliku, pomislio: Kako je velika i za narod značajna majka koja vjeruje. Između majke vjernice i Krista je snažna i duboka povezanost. Sveti Ivan Zlatousti piše: Kao što prirodni nagon prisiljava ženu da svoje dojenče doji mlijekom i krvlju, tako također i Krist svojom krvlju hrani one koje je preporodio!" (*Iz kateheza sv. Ivana Zlatoustog, biskupa*).

Sinovi i kćeri naroda postaju ono što je i njihova majka. Također je i Alojzija Stepinca njegova majka odgojila tako da se nije ustručavao darovati svoju krv za Krista i Crkvu. U tom je darovanju bio svjedok koji ne odstupa od pravednosti i istine. Zagrebački nadbiskup Alojzije Stepinac je za vrijeme Drugoga svjetskog rata u svoju nadbiskupiju primio više od tristo slovenskih svećenika, uglavnom iz mariborske biskupije, koji su bili protjerani pod pritiskom njemačke vojske, te im omogućio pastoralno djelovanje. Sto trideset i dvojica (132) od njih su svoj novi dom našli u Požegi. Zbog tolike solidarnosti Crkva u Sloveniji, posebno mariborska nadbiskupija, *su vječno zahvalni* blaženom kardinalu Stepincu.

Kao predsjednik nekadašnje Jugoslavenske biskupske konferencije kardinal Stepinac nije se htio povinuti namjeri jugoslavenskih komunista da bi Katoličku crkvu u tadašnjoj Jugoslaviji odcijepio od jedinstva s papom koji je nasljednik apostola Petra.

Blaženi kardinal Stepinac je znao da ga zbog vjernosti papi čekaju grozne muke. Ipak se nije bojao, nije se dao slomiti. Bio je slobodan, iako izvrnut grozotama, sramoćenju, mučenju, osamljenosti i gurnut u mučeničku smrt. Blaženi kardinal Stepinac je trpio i umro za jedinstvo Katoličke crkve. Svojim svetačkim životom i smrću je ispovijedao i svjedočio što je sa svim srcem i svom dušom vjerovao apostol Pavao kad govori: "Siguran sam da nas neće ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sadašnjost, ni budućnost, ni sile, ni visina, ni dubina, ni bilo koje drugo stvorenje moći rastaviti od ljubavi Božje, koja je u Kristu Isusu, Gospodinu našem." (*Rim 8, 38-39*).

Blaženi kardinal Stepinac je prorok sveopće Crkve koja početkom trećeg tisućljeća opet postaje Crkva mučenika u kojoj Krist ponovno prolijeva svoju krv. Iz krvi mučenika teče živa voda da odžeda narode koji su se zagubili u pustinji bezboštva, nepravde i nasilja. Papa Franja opominje da danas imamo više mučenika nego u prvim stoljećima Crkve.

Svi se sa zabrinutošću pitamo kakva će biti naša budućnost. U svijetu je sve veoma nesigurno. Krizna žarišta su sve brojnija i ne obećavaju mir. Među narodima izbijaju svađe i optuživanja. Ljudi su nemirni strah je svakim danom naš sve češći pratilac. Širi se mržnja i nasilje. Među svim religijama kršćanstvo se najviše proganja u onim dijelovima svijeta gdje su ljudi snažno oslonjeni na Krista. Među nama se također pojavljuju znakovi progonstava. Oni koji bi u Europi željeli iskorijeniti kršćanstvo misle da će u tome uspjeti ako međusobno posvađaju narode s snažnom kršćanskom tradicijom. Pri tome ne biraju načine ni sredstva.

Hrvati i Slovenci smo susjedi. Dobar susjed je vrjedniji od sve rodbine. Susjed je uvijek pri ruci kada treba pomoći. Dobar susjed uvijek želi da je i njegovu susjedu dobro. Također i u društvu europskih naroda Hrvati i Slovenci smo najbliži po kršćanskoj vjeri, jeziku, a mnogi čak i po krvnim vezama. Na način kako se mi međusobno možemo pomagati, tako nam u Evropi nitko neće pomoći. Na svijetu nema ustanove, suda ni rezolucije koja bi nam u mogućim sporovima mogla donijeti izmirujuća rješenja. A ako kršćani ne mogu mirno živjeti u suživotu, tko se potom još može nadati miru i blagostanju u svijetu?

Đavao bije svoj boj protiv Boga. U tom smo boju upravo mi kršćani najispostavljeniji. Stoga uvijek i svuda trebamo Kristovu mudrost. Kršćani ne možemo prezirati napasti zloga duha koji dijeli narode kako bi kod ljudi lakše uništio vjeru u Krista i sve nas tako gurnuo u neprijateljstvo i nasilje. Uvijek smo u neprestanoj kušnji da podlegnemo napastima zloga duha. Kako posvađani narodi mogu vjerovati u Krista? To nije moguće! Među posvađanim se ponavlja nasilno i bemisleno razapinjanje Krista.

S pogledom na veliki uzor mučeništva blaženog kardinala Alojzija Stepinca shvaćamo njegovu herojsku strpljivost, a to je za njega značilo svakodnevno trpljenje. Strpljivo je podnosio težinu svakoga dana. Vladao je svojim osjećajima da bi mogao ostati miran. Bolest je prihvaćao kao supatnju s Kristovim trpljenjem. Sve svoje napore je prihvaćao kao služenje općoj Crkvi i svome ljubljenoj hrvatskom narodu. Njegov dramatičan život je kao liturgija kad sam mučenik

zajedno s Isusom postaje euharistija. Tko sudjeluje u euharistijskoj žrtvi postaje dionikom jedinstva između nebeskog Oca i njegova Sina te radi za jedinstvo među braćom i sestrama u svome narodu i u drugim narodima. Euharistija je uvijek neprestana Kristova strpljivost s nama te poziv da i mi budemo strpljivi jedan s drugim.

Evangelist Luka je zapisao da je Krist dijelio kruh i ribe gladnom mnoštvu. Krist se pri tome nije zaustavio na sebi niti na apostolima. Nije se zaustavio ni na samom mnoštvu koje je čudesno nahranio (*usp. Lk 9, 11b-17*). Krist je velikodušan te daje svoje Tijelo i svoju Krv svim ljudima. Nitko nije privilegiran. U kruhu nijedno zrno nije privilegirano. U vinu nijedna groždana bobica nije privilegirana. Kruh se mijesi brašnom iz mnogih zrna i vino je dozrelo iz mnogih bobica. Kad se brašno iz mnogih zrna međusobno ne bi mijesilo i kad se ne bi miješao sok iz groždanih bobica, ne bi bilo ni kruha, ni vina. Tako također ni Krista ne bi bilo među nama kad ne bi bilo euharistije. Svako euharistijsko slavlje znači naše zahvaljivanje Bogu da smo braća i sestre u Kristu. Našim žilama teče Kristova krv. U našim se dušama kali vječnost. Koliko smo u Kristu - toliko smo jedno - bez obzira na narodnost, jezik i kulturu.

S velikom zato radošću zaželim Božji blagoslov, mir i blagostanje drugima i sebi. Krist je napravio sve što je dostojno njegova nebeskog Oca. Mi možemo napraviti sve što je dostojno Krista.

U ime slovenskih biskupa i vjernoga naroda vas pozivam na susret hrvatskih i slovenskih katolika, koji će se održati 14. (četrnaestog) listopada 2017 (dvijetisuće sedamnaeste) godine u Stični u Sloveniji. Poslednji susret, bio je 6. (šestoga) rujna 2014 (dvijetisuće četrnaeste) godine ovdje u Ludbregu. Ove godine ovakav susret bit će u znaku

velike proslave 100. (stote) obljetnice ukazanja Majke Božje u Fatimi i održat će se pod geslom »Zajedno živjeti Marijin poziv«.

Od strane slovenskog i hrvatskog odbora za organizaciju susreta izražena je želja da ovakav susret bude poziv na molitvu za dobro hrvatskog i slovenskog naroda, za mirno rješavanje poteškoća i nesuglasja te za nastojanje oko zajedništva u življenju Marijinog poziva. Ovo je nastavak jedne bogate tradicije hodočašća slovenskog i hrvatskog naroda, jer su kroz povijest slovenski vjernici rado hodočastili u Marijanska svetišta u Hrvatsku a hrvatski vjernici u Sloveniju. Dobro nam došli!

Kriste kraljuj, Kriste pobjeđuj u svome Presvetom Tijelu, u svojoj Presvetoj Krvi - i nad nama vladaj! Draga braćo i sestre, s nama svima nek' uvijek bude Majka Božja Bistrička! - Amen!

Dr. Peter Štumpf sdb.

soboški biskup